

Breito e Manuela

Man^{la} - Que foi, que tan morno vés,
Fan triste e remagado,
Como si houberas perdido
Os mellores bois que tei?

Ben^o - Pois ti n'ouiches Manuela,
Focar a morto os badales
Con pancadas desiguales
Na vila por Valenuela?
Muito o podian querer
Pois tanto o botan de menos!
Nomes mulleres e nenos,
Fodo-lo intem morrer.

Man^{la} - E que? Fodos hemos de ir
Por ese mesmo camiño.
Morrenche a ti o meu miúdo
Para tanto te afragir?

B^{to} - É verda que non; mais el
Enseñabame o rapaz.
Que lesto, agudo, e capaz!
Que bon de ensinar aquel!
É dimpois que natural!
El falaba con calquera:
Un home sin ventolera:
Un maestre sin igual:
Vaya, n'ó vin tan cabal,
Que tanto gusto me dera.

M^{la} - Pois sabes que mais; espera
Por ben recibir un mal.

Non faltaba mais si non
Que ti morreses tamen
De sentimento por quen
Outro no sitio non pon;
Nin ha de chorar por ti,
Nin ter man da tua casa,
Que si se queima e se abrasa,
Ch'a deixan quedar así.
Ja tei esbagoados ben,
Volve en ti non chorar mais,
Que o seu chegado e pair
Esa coita Meis porten.

B^{to} - Eu n'ó podo remediar,
Asegurocho Manuela
Que a D. Anton Valenuela
Nemo sempre de chorar.
Que as bagous son para os bois,
Para os homes virtuosos,
Modestos e humildosos
Que tan poucos nos da Dios.

Que perda! Tora mellor
Que no gardin de Minerva
Non se dera mais que herba,
E non nacera esa flor.

— Juan Manuel Pichel